

Všichni, co ji znali, jí říkali Rosnička. Na jaře se zavrtala k nám do osady. Neměli jsme příliš důvodů se tomu bránit: byla sympatická, byla s ní sranda, byla hezká a byla to kamarádka do deště.

Rosnička měla ještě jednu zvláštnost. Předpovídala počasí a prakticky pořád jí to vycházelo. Nemylte se: neměla meteorologické vzdělání ani neprošla zpravodajstvím žádné z televizí. Prostě to nějak věděla.

Tak jsme seděli na kempu a ona řekla:

- Za hodinu bude pršet.

- Proč?, zeptat se Wiki.

Jeho otázka byla legitimní. Už čtrnáct dní nepršelo a i dnes obloha byla modrá jak bluegrassový festival.

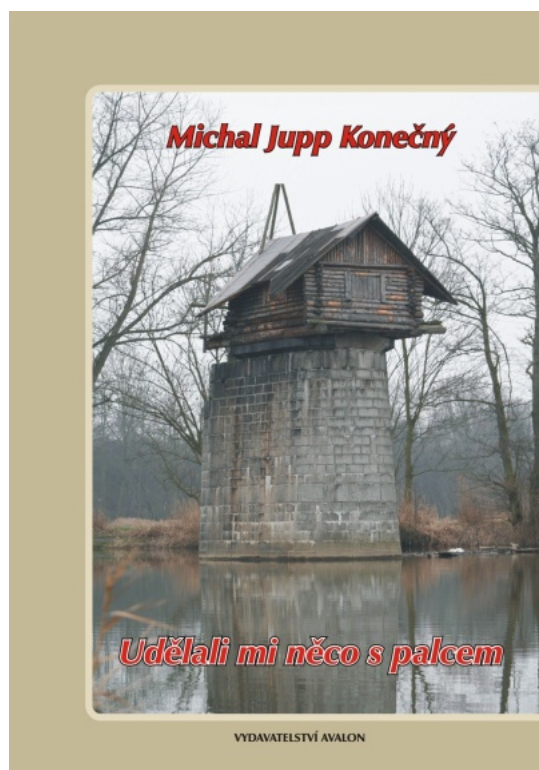
- Proto, řekla. Podívej se na ty mravence.

Zahleděli jsme se na mraveniště. Společenské chování mravenců dle nás nevykazovalo žádné viditelné změny. Ani si neoblékali igelitové pláštěnky, ani nekopali kolem svého obydlí žádné odvodňovací kanály. Z našeho hlediska se věnovali nerušeně své běžné práci celých dalších pětáctyřicet minut.

Jenže pak to přišlo. V čase mínus patnáct oblohu nad námi zahalil ultračerný mrak. V celou hodinu se spustilo něco, kvůli čemu by Noe okamžitě začal stavět svou archu. Všichni jsme se usilovně věnovali individuální ochraně proti vlhkosti a vůbec jsme neměli náladu pozorovat, co teď zrovna dělají mravenci. Podle mého laického odhadu dělali v té chvíli to samé, co my.

Za dalších dvacet minut déšť ustal a nebe zase zmodralo. Na Rosničce bylo sympatické, že v podobných situacích nedělala ramena. Zatímco my ostatní jsme se sušili.

*

Takhle se to odehrávalo skoro pořád. Když Rosnička v hospodě řekla: Dneska tu budeme až do zavíračky, vůbec to neznamenal: Tentokrát se chci pořádně opít, ale: Celý večer bude vydatně pršet. Za okny začalo lít jako ze sprchy, a tak jsme všichni včetně Rosničky nezůstali střízliví. Na nádraží v pátek nás častovala hláškami typu: Dneska promoknem na kost. Nebo: Tentokrát

si ten víkend opravdu užijem.

Zapojil jsem do předpovědi počasí televizi, rádio, internet, žábu ve sklenici i revmatická kolena mé babičky. Zatímco zmíněným mediím to nevyšlo prakticky nikdy, naši kamarádce Rosničky to vycházelo vždycky.

*

Udělal jsem věc, za kterou se mi spousta kamarádů trampů bude ještě dlouho posmívat, ale udělat jsem to musel. Přibalil jsem si na vandr notebook.

Na kempu jsem se tajně odplížil s přístrojem za sedmý strom. Nemyslete si, že máme na kempu pevné připojení. Já mám na počítači WiFi, a to funguje i na Brdech. Waki mne zpovzdálí sledoval. (Ostatně netradiční tvar mé usárny mu musel být poněkud podezřelý.) Trochu mne to rozhodilo, ale zase nebude špatné, když budu mít svědka.

- Co plánuješ?, zeptal se ten tolerantní tramp, kterého na vandru nevyvede z míry ani zazvonění mobilu.

- Chci si porovnat své údaje s Rosničkou, přiznal jsem.

A už jsme oba čučeli na internet. Temná vodnatelná deka mraků nad Brdy nevěstila nic dobrého. Naštěstí WiFi se připojí i k rádiu: „Přívalové deště ve středních Čechách, možnost i lokálních záplav.“

*

Vypnuli jsme notebook a vrátili se do kempu.

- Dneska bude krásná bezměsíčná noc. V srpnu je vidět spousta hvězd, halekala Rosnička. Někdo tu tedy kecá.

Krásná bezměsíčná noc se dostavila. Ani zítra nepadla kapka. Podezření hlodalo.

*

V pátek před odjezdem jsem si z internetu stáhl mapu počasí nad Evropou, vytiskl ji a strčil do kapsy. Ve vlaku jsem ji ukázal Rosničce.

- Co to je?, zeptala se.

- Synoptická mapa, blýskl jsem se.

- A k čemu to je?

- Ukazuje to, jaké je počasí dnes a jaké bude možná zítra.

Začalo ji to zajímat.

- A co tady ta tlustá čára?

- Okluzní fronta.

Už několik týdnů jsem kvůli Rosničce nejen sledoval zprávy o počasí, ale i meteorologické příručky.

- Okluzní co?

Bud' to před námi tak mistrně hrála, nebo toho o počasí věděla mnohem míň než my všichni zbylí členové osady.

- Okluzní fronta tady nad námi znamená, že dnes i zítra tady bude pořádně husto. Bud' vytrvalý déšť, nebo nějaká průtrž mračen.

- Dneska i zítra bude krásné počasí bez mráčku.

Proti tomuto tvrzení byly všechny argumenty i synoptické mapy nanic.

Dnes i zítra bylo nádherné počasí bez jediného mráčku. To nedávalo smysl. Ona snad to počasí nejen předpovídá, ona snad...

*

Bylo to záhadné a snažil jsem se tomu přijít na kloub. Tak jsem se do Rosničky zamiloval.

To má různý fáze. Nejdřív sedíte ve vlaku vedle sebe. Pak se dotýkáte rameny. Pak se držíte

za ruce. Zkrátím to. Když jsme – po tom – leželi unaveni v mechu vedle sebe, zeptal jsem se:

- Jak to děláš?

- Já fakt nevím. Ale funguje to.

Když se v určitých situacích ženské zeptáte, odpoví vám na cokoliv. Mně už teď bylo jasno: ona to počasí nejenom předpovídá, ona ho dělá.

Bylo mi jasné, že tuhle informaci si před ostatními členy osady musím nechat pro sebe. Ale i Rosnička teď už věděla, že já vím. Napříště se snažila, aby počasí na našich vandrech bylo vždycky pozitivní.

Už se nepamatuji, kdy nám na vandru přelo. Z meteorologického hlediska jsme se stali takovou hýčkanou tramskou osadou.

*

Jednou jsme zase tak seděli na osadě, spokojenost z nás přímo kapala, a já Rosničku pošeptal:

- Jaký počasí děláš, když jsi hodně našťvaná?

- No třeba...náledí.

- Náledí v srpnu? To je trochu blbost!

- Vůbec ne! Ale nechtěj to teď po mně.

- Nechci. Taky nevypadáš zrovna moc našťvaně.

Opravdu jsem to nechtěl zkoušet. Zlomit si na vandru nohu kvůli nějakým experimentům by bylo dost idiotské.

- A... jaký počasí děláš, když jsi šťastná?

- S tebou jsem moc šťastná!

Odpověď byla trochu mimo mísu, ale mimořádně ztopořila moje sebevědomí. Jenže odpověď i já jsem s tebou moc šťastný, když neumíte ani vánkem rozpořhovat lístečky na stromech, zněla v těchto souvislostech velmi béčkově. Nicméně se zdálo, že i tím málem jsem ji hodně potěšil.

- No a co teda uděláš, když jsi šťastná?

Dlouze se zamyslela.

- No třeba tohle...

Nad krajinou se rozprostřel nádherný pestrobarevný oblouk duhy.

Bylo to naprosto proti přírodním zákonům, ale neuvěřitelně krásné. Naši kamarádi z osady, zírali, nechápali to a našťestí to vůbec nespojovali s tím, že mne Rosnička miluje.

Na to, jestli umí orkán nebo povodeň, jsem se jí radši nikdy nezeptal.

*

Ještě jedna příhoda na závěr: Cestovali jsme s Rosničkou stopem a už jsme tři čtvrtě hodiny trčeli na krajnici. V tom u nás přistálo policejní auto a jeho pasažéři začali prudit. Já to bral celkem v klidu, ale pozoroval jsem, jak Rosnička bobtná. Zrovna když s nevhodnými poznámkami obraceli v ruce její občanku tam a zase zpátky, spadl z nebe na policejní auto obrovský trakař. Zaryl se tak hluboko, že pojišťovna bude mít hoňku. Muži zákona zrozpačitěli a upustili od naší další perlustrace. Jejich odjezd s trakařem trčícím ze střechy policejního vozidla byl dost komický. Snad jen poučení z této události mým přátelům i nepřátelům: Nikdy se nepokoušejte moji kamarádku Rosničku nasrat. Z knihy **Udělal mi něco s palcem**, vydavatelství

Avalon

.